

[Formanden.]

Medlem af folketinget Kaj Rasmussen har meddelt mig, at han ønsker til undervisningsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren medvirke til, at der foretages en overførsel af midlerne til støtte for lærlinges fravær fra hjemmet til ungdommens uddannelsesfond, således at der — i forbindelse med hensigtsmæssige ansøgningsregler — kan ske en rationalisering og effektivisering af støtteforanstaltningerne?“

Spørgsmålet er optaget på dagsordenen for tingets spørgetid i dag.

Medlem af folketinget Aksel Larsen har meddelt mig, at han ønsker til økonomiministeren at stille følgende spørgsmål:

„Hvilke dispositioner er der truffet med hensyn til den lempelse af kreditstramningen, der stilledes i udsigt ved fremsættelsen af afgiftsforslagene i folketinget i december 1965?“

Spørgsmålet er optaget på dagsordenen for tingets spørgetid i dag.

Medlem af folketinget Ninn-Hansen har meddelt mig, at han ønsker til indenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Billiger ministeren, at embedsmænd i direktoratet for statshospitalerne har rettet henvendelse til overlæger ved statshospitalerne, og at de har anmodet overlægerne om at tilkendegive deres indstilling til dr. med. Mogens Milfeldt?“

Spørgeren har udbedt sig skriftligt svar.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om folkeskolen, forslag til lov om ændring i lov om ungdomsskoler og aftenskoler m. v. og forslag til lov om ændring i lov om statstilskud til Københavns kommunale skolevæsen.

Lad mig straks sige, at der ikke med disse forslag er tale om principielle ændringer i folkeskolens struktur, således som denne blev fastlagt ved 1958-loven og udbygget ved 1962-loven. Der arbejdes som

almindelig bekendt allerede på forskellig vis med tanker og planer om ændringer af folkeskolens opbygning. Jeg tænker her bl. a. på de igangværende forsøg med „selvvalgs-skolesystemet“ i de ældste årgange og på spørgsmålet om undervisningspligtens udvidelse, der for tiden er under overvejelse i et internt udvalg. Dette udvalg har fået til opgave at overveje mulighederne for og konsekvenserne af en udvidelse af undervisningspligten, såvel spørgsmålet om undervisningspligtens indtræden som dens ophør, og i denne sammenhæng at undersøge, hvordan en eventuel forlænget undervisningspligt kan opfyldes ikke alene inden for folkeskolens rammer, men også inden for andre skoleformer og uddannelser.

Flere andre problemer kunne nævnes, herunder også spørgsmålet om 5 dages ugens indførelse i folkeskolen og de følger, 5 dages ugen må få for folkeskolens undervisningsmetoder.

Det er imidlertid min opfattelse, at der endnu ikke foreligger det fornødne grundlag for en ændret lovgivning om disse og andre generelle spørgsmål. Dertil er problemerne ikke tilstrækkeligt afklaret. Den gældende lov giver endvidere bl. a. gennem forsøgsbestemmelsen mulighed for at indhøste de nødvendige praktiske erfaringer i de kommende år til belysning af problemerne. Som bekendt er der allerede en række værdifulde forsøg i gang.

Med hensyn til det, disse lovforslag i første række drejer sig om, nemlig børnehaveklasserne, har jeg ment, at der nu foreligger tilstrækkelige praktiske erfaringer for en mere almindelig ordning. Da vi for 4 år siden åbnede mulighed for en forsøgsordning på dette område, var det jo netop ud fra ønsket om at få tilvejebragt nogle yderligere erfaringer, inden rammerne blev fastlagt i selve loven.

De ca. 100 forsøgsklasser, vi har haft, har alle kunnet fremvise gode resultater, og den interesse for oprettelse af flere børnehaveklasser, som forsøgsordningen har fremkaldt, har igennem det sidste par år været så stor, at det ikke længere vil være rimeligt at holde ordningen på forsøgsstadiet og begrænse muligheden for oprettelse af børnehaveklasser til et tilfældigt udsnit af skoler. Lovforslaget åbner derfor mulighed for,

[Undervisningsministeren.]

at kommuner, der ønsker det, og som har de fornødne forudsætninger derfor, kan oprette børnehaveklaser. Samtidig hermed fastlægger lovforslaget de ydre rammer omkring børnehaveklasserne, men jeg vil gerne understrege, at disse rammer ikke er snævrere, end at der fortsat vil være mulighed for individuelle løsninger af forsøgs-mæssig karakter. Jeg henviser herom til de udførlige bemærkninger til lovforslaget.

Samtidig med at foreslå nye bestemmelser om børnehaveklasserne har vi benyttet lejligheden til på enkelte andre punkter at foreslå folkeskoleloven ajourført med den stedfundne udvikling i de seneste år.

Det gælder f. eks. reglerne om vederlagsfri undervisning i lovens § 3, der foreslås udbygget for 8.-10. klassernes vedkommende. Samtidig foreslås — for at undgå for mange små 8. klasser, der ikke giver eleverne de muligheder, som er tænkt med disse klasser — grænsen for kommunernes pligt til selv at oprette 8. klasser sat op fra 10 til 20 elever. Denne ændring må også ses på baggrund af den stigende tendens til centralisering, navnlig for de ældste årgange. Det samme gælder de foreslåede ændringer i reglerne vedrørende ansættelse af lærere (lovens § 27) og vedrørende tilskud til skolebyggeri (lovens § 63). Også forslaget om ophævelse af det i lovens § 17, stk. 8, nævnte særlige driftstilskud til 8.-10. klasser — et tilskud, der stammer fra ungdoms- og aftenskoleloven af 1935, og for hvilket de oprindelige forudsætninger nu er helt bortfaldet — kan ses under denne synsvinkel, idet tilskuddet har været ydet til alle klasser uanset elevtallet. De to mindre lovforslag om ændring i ungdoms- og aftenskoleloven og den københavnske tilskudslov vedrører alene ophævelsen af dette tilskud.

Ændringen af folkeskolelovens § 13 har først og fremmest til formål at fastslå, at der ikke må gives talkarakterer i 1.-7. hovedskoleklasse.

I forbindelse med ændringerne i folkeskolelovforslaget har vi i ministeriet over-

vejet, om der var andre bestemmelser i folkeskoleloven, der kunne ønskes ændret.

Blandt de bestemmelser, der har været berørt af disse overvejelser, er lovens § 50 om befordring af eleverne mellem hjem og skole. På baggrund af nogle tragiske ulykker under børns vej til og fra skole har vi overvejet, om det vil være rigtigt at foreslå reglerne ændret, således at det også bliver muligt at yde tilskud til befordring inden for de i loven nævnte afstande, hvor andre forhold end afstandene, f. eks. de trafikale forhold, gør en sådan befordring af børnene ønskelig. Spørgsmålet har vidtrækkende økonomiske og administrative konsekvenser, og på det foreliggende grundlag har vi ikke ment at kunne stille forslag om en ændret formulering af bestemmelserne, men sagen er nu sendt til udtalelse i ministeriets skoléfærdselsudvalg, og jeg vil gerne forbeholde mig at kunne vende tilbage til dette spørgsmål under lovforslagets behandling.

Det samme gælder spørgsmålet om udfærdigelse af nye regler om disciplinærmidler i skolen. Disse regler fastsættes ganske vist i henhold til lovens § 28 af ministeren. Men da spørgsmålet om en modernisering af disciplinærreglerne blev rejst her i folkettingen for et par år siden, og da det udvalg, der i den anledning blev nedsat, om få dage vil have afgivet sin betænkning, vil jeg gerne forbeholde mig at kunne vende tilbage også til dette spørgsmål, såfremt betænkningens forslag skulle få konsekvenser for selve lovgrundlaget.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslagene til velvillig behandling i det høje ting.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Holger Hansen* til indenrigsministeren (24. februar 1966):

„Vil ministeren sikre, at vælgere på mund- og klovsygeramte ejendomme kan afgive stemme ved kommunevalget den 8. marts?“

Indenrigsminister *Hans Hækkerups* svar (2. marts 1966):

Jeg må desværre meddele, at valgloven ikke åbner mig nogen mulighed for at sikre, at de pågældende kan afgive stemme, da der ikke haves hjemmel til at fravige de regler, der gælder for stemmeafgivningen.

Efter den kommunale valglov skal stemmeafgivningen ske ved personligt fremmøde enten på det for afstemningen fastsatte afstemningssted eller på et folkeregister; på sidstnævnte sted kan de vælgere, der ikke eller kun med uforholdsmæssig vanskelighed vil kunne indfinde sig på afstemningsstedet inden for de for afstemningen fastsatte tidsfrister, afgive stemme. For at afgive stemme må vælgerne altså indfinde sig enten på afstemningsstedet eller på et folkeregister; herfra kan ikke dispenseres, og de vælgere, der er udelukket fra at kunne indfinde sig på et af de nævnte steder, eksempelvis fordi de ikke må forlade en med mund- og klovsyge smittet ejendom, har ikke nogen mulighed for at afgive stemme den 8. marts.

Jeg vil dog hertil gerne føje, at medens afspærringen af smittede ejendomme tidligere var af en længere varighed, er dette ikke længere tilfældet. Tidligere var det sådan, at afspærringen først kunne ophæves, når den syge besætning var helbredt og der derefter var foretaget fornøden desinfektion af den smittede ejendom, og derfor var afspærringen af længere varighed. Da de veterinære myndigheder imidlertid nu beordrer de smittede besætninger slået ned straks efter, at sygdommen er konstateret, vil en desinfektion af en smittet ejendom kunne påbegyndes umiddelbart efter, at nedslagningen har fundet sted; og så snart desinfektionen er tilendebragt, kan afspærringen ophæves.

For de ejendomme, der hidtil er blevet ramt af mund- og klovsyge, kan det således forventes, at afspærringerne vil være ophævet inden valgdagen, den 8. marts; og kun såfremt der i de nærmeste dage konstateres nye tilfælde af mund- og klovsyge, vil der på valgdagen findes afspærrede ejendomme, hvis beboere ikke kan afgive stemme. Det kan således ikke udelukkes, at der på valgdagen vil være ejendomme, der er afspærret på grund af mund- og klovsyge; men selv om jeg gerne ville sikre beboerne

adgang til at stemme, så har jeg ingen hjemmel hertil.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Chr. Madsen* til handelsministeren:

„I hvor stor udstrækning bremser kreditstramningen ydelse af statsgaranterede lån ifølge lov om egnsudvikling?”

Er de nordjyske amter (Thisted, Hjørring og Ålborg) særlig hårdt ramt?

Vil projekter, der indsendes til egnsudviklingsrådet, blive standset på grund af den førte lånepolitik?”

Skriftlig begrundelse:

Efter lov om egnsudvikling kan der til områder af landet, som med hensyn til industriel udvikling står tilbage for det øvrige land, ydes statslån til opførelse af ejendomme til erhvervsformål og lån til erhvervelse af industriarealer.

I egnsudviklingsrådets foreløbige beretning, for tiden 1. september 1964 til 31. august 1965, er der for finansåret 1965-66 kun nævnt et beløb på 14 mill. kr. til erhvervsbygninger, intet til erhvervelse af industriarealer.

Denne meget lille økonomiske indsats over egnsudviklingsloven hjælper ikke områder, der er industrielt underudviklet. Der skal mange flere penge til.

Kreditstramningen og statens tilbageholdende økonomiske politik har afsløret de økonomisk og industrielt mest svage områder. Disse områder må kunne forvente, at egnsudviklingloven udnyttes fuldt ud. Lovens formål er jo at hjælpe tilbagestående områder. Bankernes generelle kreditstramning modarbejder loven.

Statslån i stort omfang, eventuelt med rentelettelser, som loven giver muligheder for, og en aktivisering af lovens øvrige bestemmelser vil kunne ændre forholdene i de nordjyske amter.

Den arbejdskraftreserve, som findes i Nordjylland, skal bruges. Samfundet har ikke råd til at lade være. Netop nu har vi behov for at placere virksomheder i egnsudviklingsområder, således at den resterende arbejdskraft inddrages i produktionen.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Chr. Madsen: Jeg har kun én tilføjelse til dette spørgsmål og det forelagte skriftlige materiale, nemlig at vi her i tinget den 4. marts fik en statistisk efterretning over arbejdsløsheden, som viser, at man i det nordjyske område har arbejdsløshedsprocenter på helt op til 30,8. Det er ikke, fordi det er noget nyt. I mange, mange år har arbejdsløshedsprocenten i det nordjyske område været meget større end i det øvrige land, og alene dette skulle være nok til, at man gennemførte særlige foranstaltninger og fik den egnsudviklingslov, som spørgsmålet drejer sig om, til at virke på en anden måde, end den hidtil har gjort. Det gælder jo om virkelig at få dette område egnsudviklet. Det er det, mit spørgsmål drejer sig om, og jeg venter med stor interesse på ministerens svar.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Hvad angår den sidste bemærkning, det ærede medlem gjorde, beklager vi naturligvis alle arbejdsløsheden i Nordjylland. Jeg synes dog, jeg vil gøre opmærksom på, at der i de sidste 14 dage på grund af vejret er kommet 800 arbejdsmænd i arbejde deroppe.

Det ærede medlem har stillet mig et spørgsmål, som faktisk er i tre dele. Den første del af spørgsmålet:

„I hvor stor udstrækning bremser kreditstramningen ydelse af statsgaranterede lån ifølge lov om egnsudvikling?“, kan imidlertid ikke efter min opfattelse besvares eksakt. Jeg har ikke kendskab til konkrete sager, som er strandet på eller holdt tilbage fra indsendelse til egnsudviklingsrådet som følge af kreditstramningen. Om kreditstramningen reelt har haft nogen indflydelse på sagstilhængen i ugunstig retning, er i øvrigt efter min opfattelse højst usikkert. Den omstændighed, at der er adgang til at få en startkapital i en kapital-knap periode, kan vel snarere bevirke, at der blev gjort mere brug af egnsudviklingsloven end under andre forhold. Min egen opfattelse er, at en række andre faktorer spiller ind.

For Nordjyllands vedkommende har vi

kunnet konstatere en nedgang i antallet af andragender om egnsudviklingsstøtte, allerede før kreditstramningen satte ind. Der har i det sidste års tid været visse vanskeligheder ved belåningen af nogle af de tilsagte garantier, men dette forhold er jo ikke specielt for Nordjylland. Også i andre landsdele har der været vanskeligheder. Hidtil er det dog lykkedes at få belåningen gennemført, selv om det i en del tilfælde har været nødvendigt med en særlig indsats fra egnsudviklingsrådet og dets sekretariat. Det er da klart, at vi følger dette problem meget nøje, og hvis den situation skulle opstå, at en belåning af egnsudviklingsgarantierne ikke kan gennemføres ad de sædvanlige kanaler, vil regeringen søge at skaffe anden udvej herfor.

Det ærede medlem har endvidere spurgt, om de nordjyske amter skulle være særlig hårdt ramt af kreditstramningen. Det mener jeg ikke er tilfældet. Den alt for høje arbejdsløshed, som har hersket i Nordjylland i denne vinter, skyldes næppe kreditstramningen, men snarere områdets særlige erhvervsstruktur, som man må sætte ind på at ændre, hvad det ærede medlem jo også understregede.

Med den lovændring i egnsudviklingen, der gennemførtes i 1962, blev det gjort muligt effektivt at støtte opførelsen af industrihuse. Den samme bestemmelse indeholdt hjemmel til også at yde statslån til kommuners erhvervelse af industriarealer. Den årlige tilsagnsramme har for de to sidste finansår været 15 mill. kr. Af de midler, der har stået til rådighed til opførelse af industrihuse, har de tre nordjyske amter fået tilsagn om støtte til 17 projekter til et samlet beløb af 6 mill. kr. At Nordjylland ikke er forbigået, vil ses af, at området tegner sig for 26 pct. af de for hele landet afgivne lånetilsagn. Man har fundet det hensigtsmæssigt, at de midler, der er stillet til rådighed, alene anvendes til opførelse af erhvervsbygninger og ikke til køb af jord; der er hurtigere effekt af finansiering af industrihuse end af bistand til kommunal erhvervelse af industriarealer, og langt de fleste steder er der arealer i tilstrækkelig omfang til, at aktuelle behov kan imødekommes.

Også hvad angår garantitilsagn, altså efter kap. III, tegner Nordjylland sig for et

[Handelsministeren.]

ikke ringe beløb: der er siden 1958 givet tilsagn om garantier på i alt 50 mill. kr. til 50 projekter eller ca. 20 pct. af de i alt afgivne tilsagn; disse garantier har udløst totale investeringer i de nordjyske amter på omkring 100 mill. kr., og det vil ikke være meget galt at antage, at der gennem disse investeringer og investeringer i industrihuse i dette område er skabt arbejdspladser til godt et par tusinde mennesker.

Endelig har det ærede medlem spurgt, om projekter, som indsendes til egnsudviklingsrådet, vil blive standset på grund af den førte lånepolitik. Det kan besvares derhen, at jeg i dag ikke kan forestille mig, at noget projekt, som måtte indgå i tiden fremover, vil blive standset på grund af manglende finansieringsmuligheder.

Chr. Madsen: Jeg takker for svaret. Jeg mærkede mig, at der skulle være muligheder for over egnsudviklingsloven med det, der er gennemført nu, at skaffe nye arbejdspladser til ca. 2.000 mennesker.

Jeg vil gerne stille et tillægsspørgsmål til handelsministeren: har ministeren overvejet i den nuværende situation med kreditstramning og vanskeligheder ved at låne penge at bruge bestemmelsen i egnsudviklingsloven om direkte ydelse af statslån til virksomheder, endda til en nærmere fastsat lavere rente end markedsrenten? Har handelsministeren overvejet at gøre det i stærkt underudviklede områder?

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Jeg kunne i og for sig nøjes med at henvise til det svar, jeg har givet, idet jeg sagde, at såfremt det skulle vise sig umuligt at få lån på grundlag af garantitilsagn, ville regeringen finde andre udveje for at yde lån; det er helt klart, at det netop var § 7 i egnsudviklingsloven, jeg tænkte på, men indtil dato har det ikke været nødvendigt at gøre brug af denne § 7.

Det ærede medlem siger, at jeg har sagt, der er skaffet 2.000 arbejdspladser. Det er rigtigt; det er der. Jeg kan også gøre ham opmærksom på, at vi er i gang med en revision af egnsudviklingsloven, idet et embedsmandsudvalg efter mine forhandlinger med nordjysk, vestjysk og sønderjysk egnsudviklingsråd er i gang med at

udarbejde forslag til revision af loven, så den effektiviseres. Jeg kan også nævne, at med henblik på en effektivisering af egnsudviklingsloven og en undersøgelse af, hvad de pågældende områder har brug for, er der enighed mellem arbejdsministeren og mig om, at vi nedsætter et udvalg, der skal undersøge, hvilke arbejdspladser der er behov for i de egne, hvor egnsudviklingsloven skal effektiviseres; det er som bekendt det nordjyske, det vestjyske og det sønderjyske område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skræppenborg-Nielsen* til socialministeren:

„Er det rigtigt, at personer, der henvender sig i invalideforsikringsretten, kun i meget begrænset omfang kan få lejlighed til at tale med personale, der har myndighed til at træffe afgørelser?“

Skræppenborg-Nielsen: Jeg har i den sidste tid fået nogle henvendelser, som næsten enslydende går ud på, at det er endog særdeles vanskeligt ved henvendelse i invalideforsikringsretten at komme til at tale med personer, der er i stand til at give virkelig besked om, hvordan det står til med en eller anden sag. Det må efter min opfattelse, vel at mærke i et rimeligt omfang, være sådan, at folk, der har ansøgninger liggende og i øvrigt problemer i forbindelse med sådanne ansøgninger, kan komme til at tale med de personer, der har myndighed til at træffe afgørelse; det gælder såvel invalideforsikringsretten som alle andre steder. Det synes det i nogen grad at skorte på for invalideforsikringsrettens vedkommende, og det er baggrunden for mit spørgsmål til socialministeren.

Socialministeren (Bundvad): Jeg er glad for, at hr. Skræppenborg-Nielsen har stillet sit spørgsmål, idet det er mit indtryk, at der gør sig visse misforståelser gældende med hensyn til arbejdsgangen i invalideforsikringsretten. Efter at jeg har drøftet spørgsmålet i invalideretten, kan jeg give følgende konkrete oplysninger.

Personlige henvendelser til retten behandles af et særligt ekspeditionskontor for publikumsforespørgsler. Dette kontor besvarer spørgsmål i videst muligt omfang,

[Socialministeren.]

hvad enten der er tale om konkrete sager eller om forespørgsler af mere almindelig karakter. Såfremt kontoret ikke umiddelbart kan besvare spørgsmålet, bliver den medarbejder, under hvilken sagen sorteres, tilkaldt. Såfremt der fremsættes ønske herom, vil forespørgeren kunne komme til at tale med vedkommende kontorchef om sagen.

Telefoniske henvendelser behandles normalt på samme måde. Hvis der er tale om telefonforespørgsler om hjælp til motor-køretøjer, gælder der dog en undtagelse. Her har det på grund af det overvældende antal forespørgsler været nødvendigt at indføre en ordning, hvorefter alle henvendelser behandles af autoafdelingens særlige telefonbesvarelse. Den medarbejder, der varetager den opgave, besvarer i videst muligt omfang de stillede spørgsmål. Såfremt han ikke straks kan svare, bliver forespørgeren ringet op af den medarbejder, der ekspederer sagen. Anmoder spørgeren imidlertid om at komme til at tale med en bestemt medarbejder, bliver dette indrømmet.

På den givne anledning vil jeg også sige lidt om ekspeditionen af skriftlige henvendelser til retten om konkrete sager. Disse henvendelser besvares af en særlig afdeling, et servicekontor, kunne man sige, der er oprettet i januar måned dette år. Forespørgslerne overgives straks efter modtagelsen til afdelingslederen, der sørger for, at skriftligt svar afgår så vidt muligt samme dag. Såfremt afgørelsen straks kan træffes på det foreliggende grundlag, sker besvarelsen samtidig med afgørelsen. I modsat fald underrettes spørgeren om sagens stilling.

Afdelingen besvarer tillige et ikke ubetydeligt antal forespørgsler af almindelig karakter og giver vejledning til pensionister eller andre om muligheder for andre former for støtte end invalidepension eller en vis social rådgivning.

Det vil af disse oplysninger fremgå, at personer, der henvender sig til invalideretten, ikke er afskåret fra at komme i forbindelse med det overordnede personale. Man har imidlertid anset det for praktisk at træffe særlige foranstaltninger for at imødekomme henvendelser fra publikum, og 5 af rettens medarbejdere er nu udelukkende beskæftiget med dette arbejde. Denne ord-

ning må ses på baggrund af det meget store og stadigt stigende antal sager, der hvert år behandles i retten, og som atter medfører et stort antal henvendelser fra publikum. I denne forbindelse kan jeg oplyse, at retten årlig modtager ca. 50.000 ansøgninger. Heraf vedrører halvdelen invalidepension eller tillæg hertil, medens den anden halvdel angår ydelser i henhold til revalideringsloven. Jeg kan endvidere oplyse, at gennemførelsen af den nye invalidepensionslov, der træder i kraft nu den 1. april, må forventes at medføre et stort merarbejde for retten. Jeg kan således nævne, at det antal personer, der vil blive berettiget til oprykning til højeste invalidepension, er anslået til 35.000, og at retten indtil nu har modtaget 8.500 ansøgninger herom.

Skræppenborg-Nielsen: Jeg takker ministeren for svaret, og jeg har opfattet det sådan, at man kan altså få disse personer i tale, som det er nødvendigt at tale med, når man har et andragende liggende i invalideforsikringsretten. Det er naturligvis godt, og det er jeg glad for. Nu ved jeg godt, at invalideforsikringsretten er et meget stort foretagende, at der er mange ansøgninger og alt det dér. Men når ministeren nu nævner, at man har oprettet et kontor for publikumsforespørgsler, et andet kontor til brug for en vis service og et ekspeditionskontor for mange andre ting måske, så kunne jeg godt tænke mig at stille det tillægs-spørgsmål: er det ikke at gå for vidt? Var det ikke bedre, om man kunne indrette det sådan, at de folk, der har ansøgninger liggende, kunne gå direkte til manden i stedet for først at skulle gå til — jeg vil ikke sige omsvøbskontorer, for det er det naturligvis ikke — men til et andet kontor, som ikke har spor med sagen at gøre, men blot skal til at finde den frem. Det er temmelig omstændeligt, og jeg kunne godt tænke mig at høre ministerens mening herom.

I øvrigt takker jeg endnu en gang for svaret.

Socialministeren (Bundvad): Det nye servicekontor har også den opgave at finde ud af, hvor sagen i øjeblikket befinder sig. Det er jo ikke sikkert, at den ligger hos en eller anden embedsmand i retten eller hos en kontorchef. Den kan være til behandling hos

[Socialministeren.]

en speciallæge eller på et hospital eller et andet sted, og det kontor, vi her har oprettet, kan hurtigt finde frem til sagen og spørge om, hvordan den nu står, og svare i overensstemmelse hermed, og det tror jeg at ansøgerne i høj grad vil være glade for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Eriksen* til landbrugsministeren:

„Giver de på ny konstaterede isolerede tilfælde af mund- og klovsyge i området omkring vaccinefremstillingsøen Lindholm ministeren anledning til at overveje yderligere sikringsforanstaltninger ved vaccineproduktionen?“

Niels Eriksen: Siden mund- og klovsyge-vaccinen blev opfundet og sat i storproduktion, er vi blevet forskånet for de store epizootier, som hærgede vore besætninger tidligere — de sidste gange i trediverne og i fyrrerne — og forvoldte landbruget kolossale tab. Vi må også håbe, at det må lykkes at standse de nuværende angreb, men vi har næsten hvert år haft isolerede angreb. Disse angrebne besætninger er blevet slået ned, og det er naturligvis slemt for de enkelte besætningsejere, men det er dog lykkedes at begrænse omfanget af smitten. Disse isolerede tilfælde har stadig væk voldt os store vanskeligheder på adskillige af vore eksportmarkeder, som overhovedet ikke vil købe landbrugsprodukter i lande, hvor der inden for et vist tidsrum har været udbrud af mund- og klovsyge.

Derfor er disse enkeltangreb i sig selv alvorlige, og det er påfaldende, at i de senere år er de nye tilfælde, der er konstateret, opstået i nærheden af vor vaccinstation på Lindholm. Det leder naturligvis tanken hen på, om det er vaccinstationen, der på en eller anden måde er smitekilden, smittesprederen, og det er for at få diskuteret dette spørgsmål, at jeg har spurgt ministeren, om ikke der er grund til at overveje yderligere sikringsforanstaltninger ved den vaccineproduktion, der foregår på Lindholm.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Jeg vil takke forespørgeren for den givne anledning til at fremsætte en redegørelse.

Ved vaccinefremstilling arbejdes der med levende smitstof. Mund- og klovsygevirus er en af de mest smittefarlige virus, der findes, og der skal bruges i hundredvis af kilo koncentreret smitstof, når der skal produceres tilstrækkelig vaccine til beskyttelse af vor kvægbestand. Siden vaccinefremstillingen udvikledes i slutningen af trediverne, har vi her i landet anvendt vaccination ved bekæmpelse af mund- og klovsyge med overordentlig store resultater. Når mund- og klovsygen udbræder, slås besætningerne ned, og der foretages omgående vaccination i en zone omkring udbrudsstedet. Denne fremgangsmåde anvendes overalt i Europa som den eneste mulige effektive bekæmpelse af sygdommen. De kompetente veterinærmyndigheder her i landet er enige om, at fremgangsmåden må fortsættes, og en vaccineproduktion er derfor uanset den smittefare, der altid vil være forbundet med en sådan, nødvendig, da man ikke kan regne med at kunne købe de fornødne vaccine-mængder i udlandet.

Instituttet er i sin tid anbragt på øen Lindholm for i videst muligt omfang at forhindre kontakt med omverdenen. Sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til personalet, der omfatter ca. 125 personer, er tilgodeset i regulativer, som foreskriver forholdsregler, der fuldt ud ligger på linje med, hvad der gælder for tilsvarende institutter i Europa. Enhver, der er ansat på instituttet, må ved ansættelsen afgive skriftlig erklæring om, at den pågældende ikke har eller må tage bopæl på en ejendom, hvor der findes klovbærende dyr. Personer, der arbejder i instituttets laboratorier og stalde, må endvidere uden for øen ikke besøge stalde med klovbærende dyr, og de er forpligtede til under arbejdet at iagttage instituttets regler for omklædning, desinfektion og badning.

Instituttet på Lindholm er et af de ældste af denne art i verden og som følge heraf ikke planlagt og indrettet, som det ville være blevet, hvis man inden for de sidste 10 år skulle have opført instituttet. De bygningsmæssige forhold på Lindholm er i tidens løb søgt ajourført efter de krav, der til enhver tid er stillet til instituttets virksomhed. I efteråret 1964 påbegyndtes ombygninger og udvidelser på Lindholm til et beløb af 7,3 mill. kr. I det igangværende

[Landbrugsministeren.]

byggearbejde, der ventes afsluttet omkring 1. april 1967, indgår naturligvis alle tekniske installationer, der kan medvirke til at nedsætte risikoen for, at smitte kan undslippe. Der er planlagt yderligere bygningsmæssige forbedringer til et beløb af ca. 1 mill. kr. til iværksættelse snarest.

De yderligere sikkerhedsforanstaltninger ved vaccineproduktionen, som man i dag kunne ønske, må anses for tilgodeset ved det planlagte byggeri, men skulle man som følge af det senest passerede finde, at der herudover kan træffes foranstaltninger til yderligere formindskelse af smitterisikoen, er jeg rede til over for bevillingsmyndighederne at gå ind for de fornødne bevillinger til gennemførelse af sådanne foranstaltninger.

Niels Eriksen: Jeg takker landbrugsministeren for svaret. Landbrugsministeren sagde, at Lindholm måske ikke er, som vi kunne ønske det, hvis vi med den viden, vi har i dag, skulle bygge noget nyt. Det får mig til at udkaste en tanke. Vi har jo hørt noget om, at man har købt vaccine i Spanien, Italien, Schweiz og også i andre lande; ville det ikke være rigtigt at forsøge et internationalt samarbejde om vaccinefremstilling? Hvis noget sådant kunne gennemføres, er det jo muligt, at man kunne placere 1 eller 2 store stationer internationalt. Og hvis ikke det kan lade sig gøre på en så bred basis, vil jeg gerne spørge ministeren, om der ikke her — vi taler jo så meget om nordisk samarbejde — var grundlag for et nordisk samarbejde om en stor fælles vaccinstation for Norden. I så fald kunne man nemlig ganske sikkert i andre nordiske lande finde en placering, der ikke var så risikobetonet, som en placering her i Danmark på grund af vor store kvægbestand er.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Den mulighed at fremstille vaccine enten på nordisk eller international basis har jeg sådan set ikke tænkt rigtig igennem. Der ligger nok den fare i det, hvis man indretter sig på et par enkelte steder, at så kommer man for sent i gang. Forholdet er jo det, at der gang på gang dukker nye typer af mund- og klovsyge op, og så står man uden vaccine, og så skal man hurtigst muligt have fremstillet

størst mulige mængder af de nye typer; og med det arbejde tror jeg i virkeligheden at samtlige institutter i Europa faktisk i øjeblikket er i gang, og hvis man da koncentrerer sig om et enkelt sted, så kunne det måske nok være svært at få de store mængder produceret tilstrækkeligt hurtigt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kaj Rasmussen* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren medvirke til, at der foretages en overførsel af midlerne til støtte for lærlinges fravær fra hjemmet til ungdommens uddannelsesfond, således at der — i forbindelse med hensigtsmæssige ansøgningsregler — kan ske en rationalisering og effektivisering af støtteforanstaltningerne?“

Skriftlig begrundelse:

Som begrundelse for spørgsmålet kan anføres, at det vil være muligt ved uddeling af støtte fra uddannelsesfonden at tage fornødent hensyn til de særlige udgifter, som en oplæring uden for hjemstedet medfører, samtidig med at man her har mulighed for at tage forældrenes økonomiske muligheder for selv at afholde udgifterne i betragtning.

Ved samtidig gennemførelse af en løbende ansøgningsmulighed om støtte fra uddannelsesfonden opnås blandt andet, at socialt dårligt stillede kan animeres til at lade børn komme under uddannelse, når det er muligt ved læreforholdets indgåelse at opnå sikkerhed for økonomisk støtte.

En forud fastsat rammebevilling til de enkelte stipendieævn vil kunne gøre det muligt for disse at disponere fra måned til måned, uden at der må næres frygt for, at midlerne er opbrugt på så tidligt et tidspunkt af året, at der ikke skulle blive til ansøgere i slutningen af året.

Endelig kan peges på den administrative forenkling, det vil være muligt at opnå ved en sammenslutning, idet blandt andet hele det undersøgelsesarbejde, der er forbundet med at konstatere, om bestemte vilkår er opfyldt ved ydelse af støtte efter rejse- og opholdstilskudsordningen, ville bortfalde, ligesom den kontrol, der nu må foretages til

[Kaj Rasmussen.]

sikring af, at der ikke finder udbetaling sted til lærlinge fra begge ordninger på én gang, ligeledes ville blive overflødig.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Kaj Rasmussen: Ud over den skriftlige begrundelse af mit spørgsmål vil jeg gerne føje til, at jeg gennem arbejdet med de forskellige lærlingetilskudsordninger — dels ungdommens uddannelsesfond, dels støtten til lærlinge under oplæring uden for hjemstedet — har fået den opfattelse, at der uden skade for den sociale balance vil være en god mulighed for forenkling; jeg vil gerne have overført det årligt anvendte beløb for lærlinge under oplæring uden for hjemstedet til ungdommens uddannelsesfond, ligesom jeg gerne vil have, at reglerne for ansøgning om støtte fra ungdommens uddannelsesfond til lærlinge ændres derhen, at ansøgning kan indgives ved læreforholdets oprettelse, og således at stipendie-nævnene f. eks. hver måned tager stilling til foreliggende ansøgninger.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Spørgsmålet om sammenlægning af de to støtteordninger til lærlinge, som hr. Kaj Rasmussen her nævnte, rører ved et centralt problem, som ikke er fremmed for os i undervisningsministeriet. Jeg kan godt se, at der vil være visse fordele forbundet med en samlet administration af støtten til lærlingene, og jeg er selvfølgelig meget interesseret i og positivt indstillet over for en rationalisering og forenkling af de forskellige støtteordninger, der findes.

Forholdet er jo det, at der ud over den støtte, som ydes gennem ungdommens uddannelsesfond, og den tilskudsordning, der blev omtalt her vedrørende rejse- og opholdsudgifter ved oplæring uden for hjemstedet, findes andre støtteordninger for lærlinge: der ydes befordringsgodtgørelse til deltagelse i undervisningen ved handelskoler og ved tekniske skoler, og der ydes tilskud til deres ophold på skolehjem. Jeg vil gerne i parentes bemærket tilføje, at jeg er helt opmærksom på, at de midler, der

findes i uddannelsesfonden til lærlingene under den nuværende ordning, er for beskudne, også selv om lærlingelønnen tages i betragtning.

Vi er i undervisningsministeriet helt enige i, at der bør ske en koordinering af de forskellige støtteordninger til de unge, og som hr. Kaj Rasmussen erindrer, nedsatte jeg i sommer et udvalg, der fik den opgave at analysere problemerne omkring støtten til unge under uddannelse, og jeg kan oplyse, at dette udvalg — det har jeg fået oplyst i anledning af spørgsmålet — allerede for nogen tid siden har taget netop dette problem op til overvejelse. Så længe udvalget ikke har afgivet sin indstilling, tør jeg ikke sige, om resultatet bliver det, som hr. Kaj Rasmussen lægger op til, at støtten til lærlinges fravær fra hjemmet overføres til uddannelsesfonden, eller vi løser rationaliseringen på anden måde.

Når jeg er nødt til at tage det forbehold, skyldes det, at der i øjeblikket i undervisningsministeriet foregår overvejelser om en særlig tilskudsordning vedrørende gymnasieelevers befordring, en ordning, som det måske nok vil tage lidt tid at komme igennem med. Da her både stat og kommuner vil blive parter, må den nok tænkes administreret uden om ungdommens uddannelsesfond. Det spørgsmål er imidlertid endnu ikke afklaret, og jeg vil derfor nødig på dette tidspunkt binde mig til en ordning vedrørende lærlingenes rejser, der principielt går den modsatte vej af ordninger, vi måske bliver nødt til at træffe for andre unge under uddannelse.

Men som sagt, vi arbejder med de problemer, hr. Kaj Rasmussen pegede på, netop ud fra hensynet til den rationalisering, spørgsmålet var motiveret med, og jeg vil nu gøre udvalget opmærksom på den ordveksling, der har fundet sted her; den kan jo kun virke fremmende for arbejdet for en fornuftig løsning på det problem, som hr. Kaj Rasmussen nævner.

Kaj Rasmussen: Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og føje til, at jeg helt er indforstået med, at vi naturligvis må vente, til arbejdet i det pågældende udvalg er afsluttet. Jeg udtaler i al stilfærdighed håbet om, at resultatet må komme til at ligge så

[Kaj Rasmussen.]

nær som muligt op ad det, jeg i mit spørgsmål har peget på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Aksel Larsen* til økonomiministeren:

„Hvilke dispositioner er der truffet med hensyn til den lempelse af kreditstramningen, der stilledes i udsigt ved fremsættelsen af afgiftsforslagene i folketinget i december 1965?“

Aksel Larsen: Da finansministeren på regeringens vegne fremsatte sine forslag til afgiftslove i december, blev de bl. a. begrundet med, at det var nødvendigt at skaffe statskassen yderligere indtægter for at kunne lempe kreditstramningen og obligationsrationeringen. Jeg er vidende om, at der er foretaget visse ting og truffet visse aftaler desangående, men jeg synes, det er rimeligt, at folketinget får en oplysning fra økonomiministeren om, hvilke aftaler der er truffet, hvad der er sket, og hvad der vil ske.

Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at jeg er blevet manuduceret af nationalbankdirektøren om, at der er forskel på kreditstramning og obligationsrationering. Jeg ønsker altså at vide, om der er sket noget med obligationsrationeringen, og hvad der er sket, og om der er sket noget med kreditstramningen, og hvad der er sket.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Den vigtigste del af de kreditbegrænsende forholdsregler er uden tvivl aftalekomplekset mellem Nationalbanken og realkreditinstitutterne om regulering af obligationsudstedelsen.

Der har i løbet af vinteren været ført forhandlinger om en eventuel revision af de procentgrænser for obligationsudstedelsen, der var fastsat i aftalerne. Afslutningen af disse forhandlinger, der blev indledt i november 1965, blev udskudt, indtil der var skabt en afklaring af den finanspolitiske

situation. Da der i januar måned var blevet skabt politisk enighed om de nu gennemførte afgiftsforhøjelser og besparelser, blev der i februar måned truffet beslutning om at foretage en lempelse af de i de oprindelige aftaler fastsatte begrænsninger. Disse lempelser vil fra 1. april 1966 skabe grundlag for, at realkreditinstitutterne for kategorierne lån til nyt boligbyggeri, landbrugsformål og andre formål kan udvide deres afgivelse af lånetilsagn med 7-8 pct. i forhold til det hidtidige niveau.

Som led i aftalerne med realkreditinstitutterne er der endvidere foretaget en opadgående regulering af basiskvotaen for Byggeriets Realkreditfond, idet erfaringerne har vist, at de indførte begrænsninger havde fået en stærkere virkning for dette realkreditinstituts udlånsvirksomhed end for de øvrige realkreditinstitutter. Denne regulering vil gøre det lettere at sikre finansieringen af opførelsen af udlejningsejendomme, men vil ikke i større omfang påvirke udbuddet af obligationer i 1966, idet der for Byggeriets Realkreditfond normalt er en stor tidsafstand mellem afgivelsen af lånetilbud og salget af obligationer.

Ved bedømmelsen af denne udvidelse af rammerne for obligationsudstedelsen må det tages i betragtning, at en ikke helt ringe del af lånetilsagnene i tiden siden reguleringens indførelse naturligt nok af institutterne er blevet reserveret for prioritering af byggeri, der var påbegyndt før reguleringen, men som endnu ikke havde opnået lånetilsagn. Efterhånden som betydningen heraf formindskes, sker der en automatisk forøgelse af de beløb, der inden for de givne rammer kan anvendes til lånetilsagn til byggeriet.

I øvrigt har både Nationalbanken og realkreditinstitutterne ved udvidelsen af rammerne måttet tage i betragtning, at der i de første 6 måneder efter indførelsen af obligationsbegrænsningen har hersket meget vanskelige forhold på obligationsmarkedet. Udbuddet af obligationer har tvært imod at falde ligget på et meget højt niveau som

[Økonomiministeren.]

resultat af effektueringen af de lånetilsagn, der var afgivet af realkreditinstitutterne før 1. juli 1965, og det er derfor betydningsfuldt at opnå en stabilisering af forholdene på obligationsmarkedet. En sådan stabilisering vil forhåbentlig kunne bane vej for et fald i obligationsrenten.

Da regeringen ligeledes lægger stor vægt på, at obligationsmarkedet kommer ind i en roligere udvikling, der kan danne grundlag for en mere tillidsfuld bedømmelse af den fremtidige kursudvikling, har vi fra regeringens side været enige med Nationalbanken i, at en lempelse af begrænsningerne i obligationsaftalerne måtte ske gradvis og under hensyntagen til udviklingen på obligationsmarkedet. Der skal føres nye forhandlinger om de fastsatte begrænsninger i obligationsudstedelsen mellem Nationalbanken og realkreditinstitutterne i løbet af sommeren 1966.

Aftalerne mellem Nationalbanken og bankerne og sparekasserne har nu været i kraft i et år, og der har netop været ført forhandlinger mellem parterne om, hvorvidt der er behov for en ændring af den bindingsforpligtelse på 20 pct. af indlånsstigningen, som pengeinstitutterne påtog sig ved aftalen i 1965. Parterne har her besluttet, at der ikke på indeværende tidspunkt vil ske nogen ændring i de fastsatte deponeringssatser. Når der ikke på det område er sket en justering af aftalerne, således som tilfældet har været for realkreditens vedkommende, er baggrunden utvivlsomt, at bankernes likviditet nu ikke er så anspændt, at de ikke kan finansiere en rimelig forøgelse af udlånene i den kommende tid.

Aksel Larsen: Jeg takker for redegørelsen. Jeg er fuldt vel klar over, at skulle man lempe obligationsrationeringen, måtte det ske gradvis, og jeg kan kun dele ministerens håb om, at den lempelse, der er i gang, må få de følger, man ønsker, og også håbet om, at obligationskurserne må stige og ikke falde; men unægtelig er det sådan, at erfaringerne ikke er de bedste, og vi ved ikke, hvad der sker i så henseende.

Må jeg derimod tillade mig at sige, at det er jo ikke så godt at få at vide, at selve

kreditstramningen, altså Nationalbankens aftale med de private banker og andre pengeinstitutter, ikke påtænkes lempet foreløbig. Jeg havde ellers forstået det sådan på de udtalelser, der er fremkommet fra regeringens side, at man med føje nærede frygt for, at kreditstramningen — som naturligvis måtte ses i forbindelse med obligationsrationeringen, men er noget andet end obligationsrationeringen — ville medføre sådanne følger for erhvervslivet, at det kom ud for vanskeligheder visse steder og beskæftigelsesgraden kunne blive påvirket.

Jeg forstår imidlertid, at man her ikke har foretaget nogen lempelser, og at det altså er i nogen grad misvisende, når statsministeren har rejst landet rundt og fortalt, at kreditstramningen bliver lempet nu; det er obligationsrationeringen, der bliver lempet; det er ikke den del af den samlede kreditstramning, som man i bankkredse karakteriserer som kreditstramningen.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Der er jo tale om to former for stramning af kredit. I det ene tilfælde er det den korte kredit, som bankerne og sparekasserne giver ved udlån; i det andet tilfælde er det den lange kredit, de lange lån, som finansieres over kreditinstitutterne. Det er klart, at der er en sammenhæng mellem kort og lang kredit, og ordet kreditstramning må dække begge former. Men det, der har størst betydning for produktion og beskæftigelse, er en lempelse af obligationsrationeringen, fordi det var her, man kunne spore en farlig tendens til en nedgang i påbegyndt nybyggeri. Sagen er den, at den likviditetsindskrænkning, som fandt sted i efteråret i pengeinstitutterne, hen mod årets slutning lettedes noget af en række forhold, hvilket betyder, at likviditeten i bankernes og i sparekassernes kasser i øjeblikket er betydelig bedre, end den var i hele efterårsperioden. Det betyder igen, at den fødsels-hjælp, som pengeinstitutterne kan yde, er lempeligere og større nu, og de vil yde den i højere grad, når de ved, at der foreligger lånetilsagn fra realkreditinstitutterne.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om naturfredning.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 103) findes i tidenden sp. 3335, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 283).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udbalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af lov om ændringer i lov om vægtafgift af motorkøretøjer m. v.

(Lovforslaget (nr. 134) findes i tillæg A. sp. 1543, fremsættelsen i tidenden sp. 3573).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Lovforslaget er jo affødt af, at der nu oprettes et centralregister for motorkøretøjer, og det er vel derfor naturligt at samle alle oppebørselsforretningerne inden for dette register, ligesom det er naturligt, at man spreder de forskellige afgiftsterminer.

Jeg anbefaler derfor det foreliggende lovforslag.

Holmberg: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre her ved første behandling af dette lovforslag. Det drejer sig jo om en ændring i vægtafgiftsloven, og den går blot ud på, at der gennemføres en ændret opkrævningsform. Man kan sige, at det er den moderne tid, der melder sig med hulkort, datacentral og centralregister m. v. Det

anføres, at det bliver nødvendigt at sprede afgiftsterminerne over et større antal måneder, og at afgiftsperioden skal regnes fra registreringsdatoen og ikke som nu fra faste datoer. Det betragter jeg egentlig som en fordel, så jeg kan på mit partis vegne tilsiige en velvillig behandling.

Men der er dog visse ting, jeg gerne vil drøfte med ministeren i et udvalg, som jeg mener vi må have nedsat. Der står således i den foreslåede § 6, stk. 4, at vægtafgift og udligningsafgift forfalder til betaling ved afgiftsperiodens begyndelse og betales forud for hele perioden. Jeg mener, det vil være rigtigt at drøfte dette lidt nærmere for visse køretøjers vedkommende, så jeg foreslår altså, at vi får en kort udvalgsbehandling.

Mads Eg Damgaard: Det foreliggende lovforslag er en konsekvens af den omlægning af hele motorregistreringen, som har fundet sted og fortsat skal finde sted i de kommende år med henblik på at samle motorregistre i et centralregister. Ved denne omlægning er man i stand til at udnytte de muligheder, der ligger i den elektroniske databehandling, og det må antages, at der herigennem vil være mulighed for at opnå store administrative lettelser. Det hidtidige system har jo været meget besværligt og tungt fungerende, og navnlig ordningen med de to faste opkrævningsterminer, 1. april og 1. oktober, har givet en urimelig spidsbelastning for politiktorerne, som jo hidtil har foretaget opkrævningen af disse motorafgifter.

Det er med glæde, vi ser, at det vil være muligt med den nye ordning at foretage en spredning af afgiftsterminerne, som jeg forstår det er tanken at skabe hjemmel for gennem nærmere regler, som finansministeren vil udstede i medfør af bemyndigelsen i lovforslaget. Man må selvfølgelig i denne forbindelse lægge vægt på, at det ikke bliver mere besværligt for bilejerne, end det hidtil har været. Jeg har også med glæde konstateret, at det er tanken efterhånden at lade afgifterne beregne fra registreringstidspunktet, hvilket må forekomme rimeligt.

Vi har nok her en begyndende rationalisering af statsadministrationen her i landet, og det glæder mig, at vi nu på dette område vil kunne gøre brug af de moderne elektroniske databehandlingsmaskiner.